

HERNIEUWDE ACTIES TEGEN EEN VERBOD VAN DE
VEREINIGINGEN DER VERFOLGTEN DES NAZIREGIMES

Vordering van een verbod

Op 23 oktober 1959 vorderde de toenmalige minister van binnenlandse zaken van de Duitse Bondsrepubliek, dr. SCHRÖDER, van het Bundesverwaltungsgericht te Karlsruhe een verbod van de VVN (Vereinigungen der Verfolgten des Naziregimes). De Bondsregering, die deze "federatie van verenigingen van nazislachtoffers" als een communistische mantelorganisatie beschouwt, steunt haar vordering o.m. op het feit, dat de VVN is aangesloten bij de communistische Fédération Internationale des Résistants (FIR) te Wenen.

Communisten in het geweer

Reeds vóór de officiële aanklacht had de leiding van de VVN, die dit optreden wel had verwacht, de buitenlandse zusterorganisaties te hulp geroepen en hen verzocht demonstratieve acties te ontketenen tegen het voornemen van de West-Duitse regering. Ook de FIR kwam al vrij spoedig in het geweer. Eind 1959 gaf de internationale federatie aanwijzingen aan zijn leden voor een gecoördineerde actie. Verder werd er op initiatief van de FIR in 1960 een internationale bijeenkomst te Frankfurt gehouden ter bespreking van een gezamenlijke solidariteitsactie. Protestbijeenkomsten in België, Denemarken en Oostenrijk volgden in oktober 1960.

In Nederland reageerde Verenigd Verzet '40-'45 o.a. met een in de tweede helft van 1960 georganiseerde handtekeningenactie, die echter grotendeels mislukte. Van de 25.000 handtekeningen die men dacht te verzamelen kwamen er slechts 7000 binnen.

Ook "De Waarheid" toonde zich in een aantal artikelen hevig verontwaardigd over het voornemen van de West-Duitse regering. Volgens dit blad waren de aanvallen van de VVN op vroegere nazi's die thans een hoge overheidsfunctie bekleeden, er de oorzaak van dat men de VVN wilde verbieden. "De Stem van het Verzet", het blad van Verenigd Verzet '40-'45, verkondigde dezelfde mening.

Begin 1961 verklaarde André LEROY, de toenmalige secretaris-generaal van de FIR, dat de verzetsorganisaties niet direct al hun kruit moesten verschietsen, maar iets daarvan moesten bewaren tot de vooravond

van het proces.

Daar het proces vermoedelijk eind maart 1962 zal aanvangen, leven de activiteiten van de FIR en de aangesloten nationale organisaties thans weer op.

Hernieuwde agitatie

In Nederland belegde Verenigd Verzet 1940-1945 op 25 februari j.l. een bijeenkomst van de Landelijke Raad, die tevens werd bijgewoond door leden van de onder supervisie van Verenigd Verzet staande concentratiekampcomité's. Bespreking van te voeren acties tegen een verbod van de Duitse zusterorganisatie was het belangrijkste agendapunt.

Als gast was aanwezig de West-Duitse communist - voormalig KPD functionaris - en oud-Spanjestrrijder Willy HÖHN, die op 23 februari per vliegtuig in Nederland arriveerde en tot 26 februari in ons land verbleef.

HÖHN is één van de topfiguren van de VVN en onderhoudt contacten met buitenlandse organisaties van verzetsstrijders; bovendien is hij lid van het bureau van de FIR.

In zijn toespraak tot de vergadering schetste HÖHN de situatie in West-Duitsland, waar 'tal van nazi's in het leger dienen en 1100 personen uit de Hitler-tijd deel uitmaken van de rechterlijke macht. Een gelukkige omstandigheid noemde HÖHN het feit dat de VVN steeds meer invloed in Duitsland en meer sympathie in het buitenland krijgt. De stok die de West-Duitse regering nu gebruikt om de hond te slaan is het aangesloten zijn bij de FIR, een communistische mantelorganisatie.

HÖHN deed een beroep op de aanwezigen om opnieuw tegen een verbod van de VVN te ageren. Namens de VVN stelde hij de volgende activiteiten voor:

- a. Het zenden van ingezonden stukken, zowel aan Nederlandse als aan Duitse bladen.
- b. Het zenden van een groot aantal protestbrieven aan de West-Duitse regering. In deze brieven moet tot uiting komen dat het verbieden van de VVN een ondemocratische daad is.
- c. Het zenden van protesten aan de Duitse ambassade in Nederland.
- d. Het zenden van een Nederlandse delegatie naar de terechtzitting. Zo mogelijk moeten de delegatieleden kunnen getuigen van steun die zij tijdens de oorlog van Duitse verzetsstrijders ontvingen.

Dezelfde voorstellen had HÖHN tijdens recente besprekingen te Parijs ook aan de Franse verzetsorganisaties gedaan.

Ook Gerrit BLOM, de secretaris van Verenigd Verzet '40-'45, die later het woord voerde, wakte de aanwezigen op de VVN te steunen. "Deze campagne moet maanden duren", aldus BLOM.

Uit een oproep in een herdenkingskrant van de Februaristaking blijkt dat Verenigd Verzet '40-'45 reeds vóór deze bijeenkomst is gestart met een nieuwe handtekeningenactie tegen een verbod van de VVN.

Opmerking:

Het zijn vooral de West-Duitse communisten, die al het mogelijke doen om een verbod van de VVN te voorkomen. Nadat de communistische partij in West-Duitsland werd verboden, hebben zij de VVN gebruikt als dekmantel voor hun illegale partijactiviteiten, een mogelijkheid die wegvalt wanneer ook de VVN wordt verboden. Uit het feit dat er na het indienen van de vordering bij het Verwaltungsgericht bijna 2½ jaar zijn verlopen, zou kunnen worden afgeleid dat het de West-Duitse regering niet gemakkelijk valt het communistische karakter van de VVN juridisch aan te tonen. De secretaris-generaal van de FIR, Jean TOUJAS, verklaarde onlangs op een zitting van de Algemene Raad van de FIR, dat deze vertraging te danken was aan de machtige, door de FIR geleide, solidariteitsbeweging.

Alhoewel de VVN ook dezerzijds wordt beschouwd als een communistische mantelorganisatie, is het in naam slechts een vereniging van nazi-slachtoffers. Uit het enkele feit, dat de VVN bij de FIR is aangesloten kan niet zonder meer het communistische karakter van de VVN worden afgeleid, aangezien bij de onder communistische leiding staande en duidelijk een communistische koers varende FIR, ook enkele niet-communistische organisaties van verzetsstrijders zijn aangesloten.

20 maart 1962